

REVISTĂ DE ATITUDINE, PRIN SATIRĂ ȘI UMOR

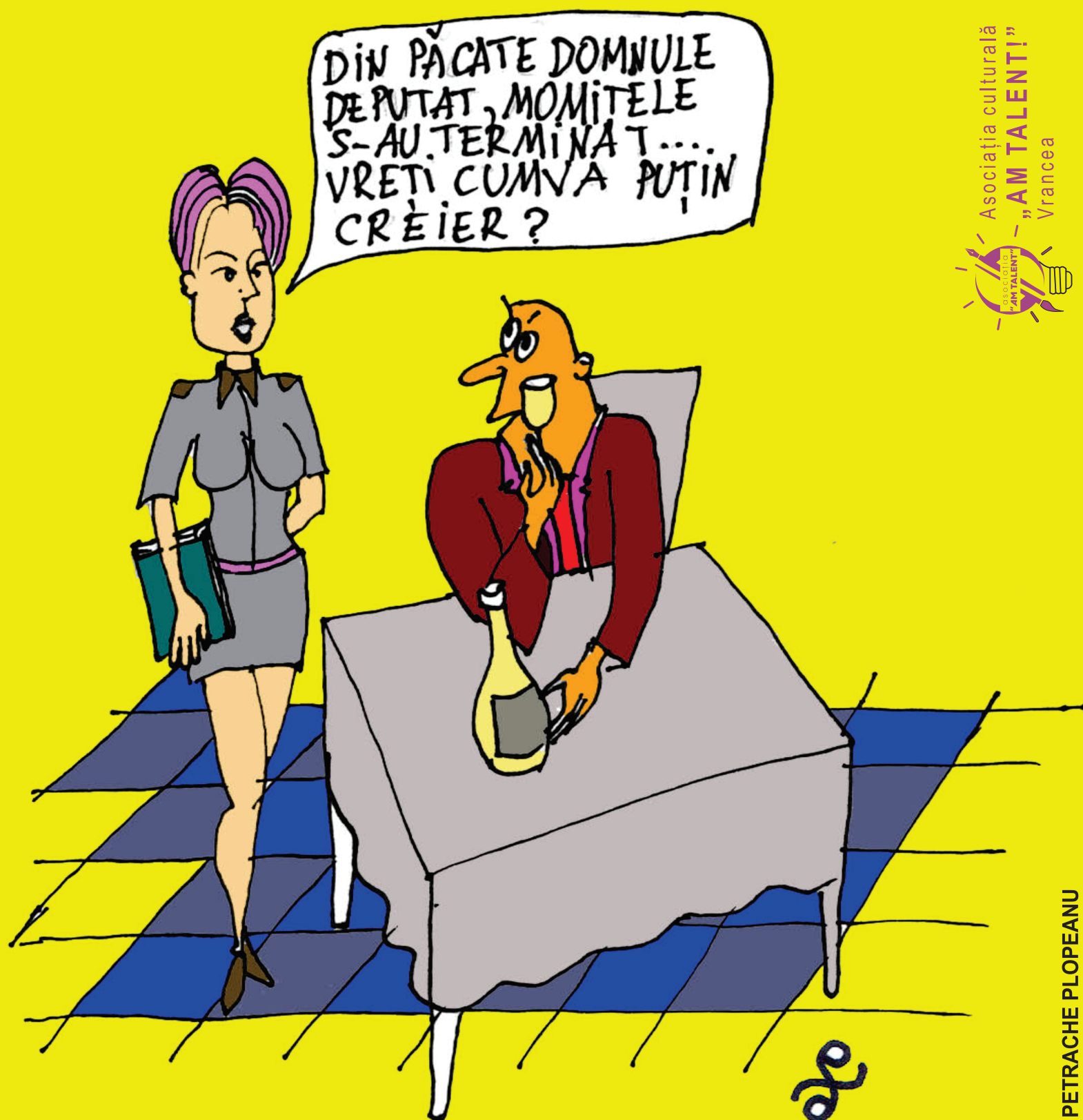
5 lei
16 PAG.

An.II • nr. 4 (10) / 2024

Această publicație este un pamflet și trebuie tratată ca atare.
Orice asemănare cu persoane sau fapte reale este pur întâmplătoare.

WWW.CUCIOARAVOPSITA.RO

Asociația culturală
"AM TALENTI"
Vrancea

PETRACHE PLOEANU

„CU CIOARA VOPSITĂ”
revistă de atitudine prin
satiră și umor

Editor: ASOCIAȚIA
CULTURALĂ
„AM TALENT!”
– Broșteni, Vrancea

Redacția:

Redactor-șef:

Gheorghe MOCANU

Redactor-șef adj.:

Corneliu STANCIU

Consultant editorial:

prof. dr. Const. MIU

Ambasador al revistei „CCV”:

Angela SILION

Difuzor abilitat: **Gica STAIU**

Caricaturi: **Petrache Plopeanu**

Președinte de onoare:

Aurel Stanciu MILCOVIN

Redactori: **Anda TOMA,**

Petrache PLOPEANU, Adrian

MATEI, Viorel SIRETEANU,

Boris M.MARIAN, Mihai

MANOLESCU, Petre POPA,

Lucica NISTOR, Maximilian

OPAIȚ, Nina Elena

PLOPEANU, Gheorghe

SUCOVERSCHI

Au colaborat la acest număr:

D.D.Movilișteanu, Mihai Manolescu,

Const. Miu, Anda Toma, Nina

Elena Plopeanu, Vasile Larco,

Gheorghiță Sucoverschi, Viorel

Sireteanu, Maximilian Opaț,

Corneliu Stanciu, Vasile Ifrim,

Petrache Plopeanu, Toma

Grigorie, Angela Silion, Petruș

Andrei, Mihai Stîncaru, Lucica

Nistor, Mircea Manolescu, Valentin

David, Liliana Popa

Adresa redacției:

627050 – com. Broșteni, județul

Vrancea, Str. Principală nr. 73

Telefon: 0746 017 647

e-mail: cucioaravopsita@yahoo.com

Revista „Cu cioara vopsită” găzduiește
opiniile, oricât de diverse, ale colaboratorilor.
Responsabilitatea pentru conținutul articolelor
revine în exclusivitate semnatărilor acestora.

Manuscrisele primite nu se înapoiază.

TIPĂRIT LA:

editgraph
www.editgraph.ro

ISSN 1222-4014

ISSN-L 1222-4014

Cra! Cra! Cra!

Lume! Lume!

CONCURS NAȚIONAL DE CREAȚII LITERARE ȘI DESENE UMORISTICE

ZIUA UMORULUI - 1 APRILIE 2025

Organizatori și parteneri:

**ACCESAȚI REGULAMENTUL
DE PARTICIPARE AICI:**

www.cucioaravopsita.ro

contact:

asociatia_ament@yahoo.com

RĂVAȘE CĂTRE CIOARĂ

De la D.M. MOVILIȘTEANU – Movilița, Vrancea

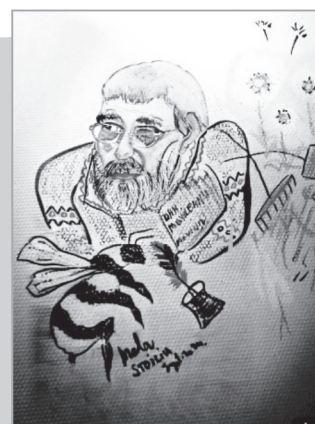
STIMATĂ... CIOARĂ VOPSITĂ,

Deși nu mi-a plăcut în viața mea să umblu cu... în loc de papagal (nici n-am și nici talent, doar ceva umor negru, de râsu' - mai mult plânsu'), invidios pe Vasile Ifrim, un conțăran talentat, și pe cei 21 de scriitori movilișteni, cuprinși într-o „Antologie” de Dan Movileanu, apărută anul acesta la Editura „Salonul literar”, a celebrului Culiță Ioan Ușurelu, alt movilișean, m-am gândit să-ți trimit câteva epigrame spre publicare (dacă-s de calitate), să devin și eu celebru măcar pe ulița mea.

Cum sunt ocupat cu muncile agricole, nu prea am timp de citit și de scris, doar printre picături mai reușesc să îngaim vorbe de... umor (că atât ne-a mai rămas, să râdem ca proștii de sărăcia și de prostia noastră).

Pe vremuri mai citeam „Urzica” și „Arici pogonici”, acum citesc în stele verzi! Multe sunt de îndreptat în țărișoara asta tristă (plină de umor bacovian), adică toate sunt strâmbe, nu știu dacă tu Cioară... și vopsită, o să reușești să faci vreo gaură-n cer! Oricum, eu îți urez viață lungă (cioara trăiește mult) și multe reușite în plan umoristic; colaboratori de calibru, bani în teșcherea și, mai ales, mulți cititori iubitori de satiră și umor! Ar trebui, după umila mea părere de țăran, să-i și nominalizezi pe unii și pe alții, măcar cu inițiale, să-i știe sau să-i bănuiască cei ce citesc, cu generalități ar fi ca la CAP-ul de pe vremuri, adică mai toți și nimeni în același timp.

La mai mare și multă inspirație redacției și colaboratorilor tăi, dragă Cioară!

CU CIOROIUL VOPSIT

Oriunde ne-ar duce soarta, prin țărișoara noastră **Rotundă** și frumoasă, nu se poate ca să nu vedem pe ogoarele patriei și un stol de ciori și să afirmăm: *Ce de-a ciori pe miriște!* Sau, în vârful unui par, să nu vedem o pasăre întunecată la pene și să exclamăm, chiar și în gând: *Uite o cioară!*

Întrebarea care se pune, în mod științific, bineînțeles, este una plină de curiozități, la care puțini am putea răspunde: De unde știm noi că respectiva croncăitoare este cioară și nu cioroi!? De ce am ales, - indiferent de organul care se ascunde în partea din spate, discret, în puf, - varianta feminină și nu cea masculină? Dacă privim lucrurile din perspectiva politetii, toată treaba are o logică elegantă. Asta este bine, din politete pentru sexul frumos, să le spunem generic ciori și nu cioroi. Mai este, însă, o explicație, căreia i-aș da mai multă substanță de credibilitate. Anume faptul că, exact așa cum se întâmplă și cu oamenii, exemplarele de sex feminin sunt cele care domină întreaga viață, fie ea a ființelor umane sau a păsărilor.

De ce oare a ales, cel care a umblat atunci, în mod subtil și util pentru interesul său de moment, să meargă cu cioara vopsită, și nu cu cioroiul vopsit!?

În sfârșit, încurcate sunt penele ciorii și cele ale papagalului... Întrebarea esențială care se pune și, am putea cere părerea cercetătorilor britanici, rămâne încă fără răspuns: S-a umblat cu cioara vopsită sau cu cioroiul vopsit? E ca întrebarea: *Ce/cine a fost la început? Oul sau găina?*

Lupta pentru supremație între sexe este una de actualitate. La Bruxelles, doamna Ursula von der Leyen l-a chemat pe Ciolacu și i-a cerut un comisar de genul feminin. Un fel de comisar... Și Ciolacu a comis-o imediat, rupând covrigu' în două și conformându-se.

Despre supremație între sexe? Vă dau un exemplu: în familie, el, sexul tare, se moaie de la mijloc, pe loc, în anumite situații, unii spun jenante. Nu mai zic de faptul că, indiferent că el este director, șef pe undeva, în general cu funcții din

astea tari și mari, se transformă, dintr-o dată, într-un mieluleș, sau din cioroi în papagal, vorba poveștii, un executant perfect al ordinelor date de femeie; duce gunoiul, adună scamele care îi cad întâmplător, exact pe covorul unde tocmai a trecut femeia cu aspiratorul, sau aleargă ca un apucat spre cel mic, care a scăpat biberonul din gură.

Sunt multe exemple de supremație ale sexului feminin, nu le înșirăm acum pe toate, pentru că prea am poziționa sexul tare cu ciocul pe labe... Apoi, ajungând, să zicem, la conflict: Cine judecă mai bine? Bărbatul care, nemaivând argumente, recurge la forță? Sau femeia care poate, cu un singur gest de amor, să-i sucească mințile și să-l transforme pe marele dulău într-un cățeluș, care latră cu gurița închisă, în gând: *Da, mămică, așa este, cum zici tu!*

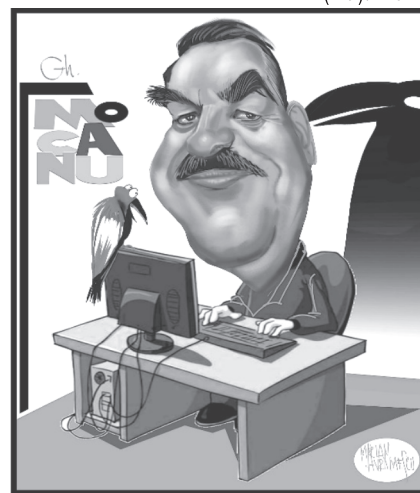
Avem politicieni de frunte, chiar și acolo unde sunt bani mulți, mai nou, care știu să numere voturi, din doi în doi, și bani, dacă e nevoie. Și, la numărătoare, au ieșit mai multe sexe feminine decât

masculine. Fiind majoritare, s-a statuat, în *Constituția cioroiască*, să se umble cu cioara vopsită și nu cu cioroiul vopsit? Așadar, totul este constituțional! Ciocu' mic, contesta-tarilor!

Cioara este mai guralivă, de felul ei, cu mai mare putere de convingere decât ar fi fost cioroiul, care putea fi anihilat din două croncăneli. Cine vopsește mai mult, cine își face buzele cu roșu, cu roz, cu grena? Cine se împopoțonează mai mult, ca să arate în fel și chip?

Problema care se pune, tot mai stringent, în ultima vreme, este următoarea: Au început și cioroi să poarte pene scurte, de li se văd pulpele, să se vopsească și să se buiască, de nu mai știi ce organ poartă sub pene. Era să scriu organ politic...

Riscul este major... Oricare cioroi poate intra sub plapumă cu o cioară frumos colorată și să se trezească mort - vorba politicianului -, mort de spaimă, văzând că de fapt lângă el se gudură un alt cioroi, cu mustați și... doi ciucurași...

EPIGRAMA de D. M. MOVILÎTEANU

Celor de la Cioara

Cei de la „Cioara”-s ca...Dorel
Scriu zilnic parcă fără spor,
Dar și-au propus un singur țel:
Să rădă toți de munca lor!

Acelorași

Sper să nu par impertinent
C-am constatat, în cazul lor,
Că toți cei de la „Cioara” au umor
Foarte puțini au și talent.

Ciorii vopsite

„Cioara”-i ca o buturugă mică
De care nu poți să te sperii,
Însă ea, la o adică,
Poate răsturna...imperii!

Și... tot Ei

O spun deschis, ca să se știe,
Că rostul ciorii trebuie să-l cunoști,
E un medicament pentru prostie,
Că-ci n-avem încă medici pentru proști

Ciorii vopsite

I s-a dus prin toată țara buhul
Cu vopsea ei pe față și pe dos,
C-ar zbura pe „sus” dar și pe „jos”,
Ca să-i „croncăne”pe cei săraci cu duhul.

Celor „aleși”

Dacă-i alegem vom trăi mai bine
Ne-am spus de fiecare dată,
Acuma... vede orișicine,
Trăim ca-n epoca de piatră.

Unor tineri... învățăcei

„Prost să fii, noroc să ai”,
Nu este azi doar o zicală,
Mulți tineri de pe-al nostru plai,
Mâncând pământul, fug de școală!

Mărul lui... Adam

Aflat în Rai, pe o cărare,
Surprins de-un gând, a-nghițit mărul,
Descoperise adevărul
Că Eva... n-a fost fată mare.

UȘĂ DE BISERICĂ

- Știi ce mi-a zis tata mie?
Întrebă pe-a lui soție
Mitu-al nostru, drag de el,
Cu glasul de clopoțel.

- Ia, spune, că-s curioasă,
Poate-așa mă faci voiasă...
- Nu e glumă-i serios,
Spuse el misterios...

„O femeie-i cuvioasă,
Dacă stă mereu acasă
Și ascultă de bărbat,
Nu umblă mereu prin sat!”

- Tu mă ții în casă-nchisă,
Am plecarea interzisă!
- Frică mi-e să nu te pierzi,
Când umbli după cai brezi!

- O femeie tre' să știe
Când ia bărbatul simbrie!
Ca s-o cheltuie îndată,
Pe nimicuri, la bucată!

- Ia, mai taci și mă ascultă,
Că rămâi ca o incultă!
Tata le știa pe toate
Și avea mare dreptate!

Pentru el, femeia sfântă
Face treabă, nu cuvântă!
- De-asta noi în calendar
Avem sfinte-așa de rar!

- Fii tu, draga mea păpușă,
De biserică o ușă!
- Ușa – ne spuneau strămoșii –
O deschid toți păcătoșii!

ÎNTREBARE

- Ce cătai ieri, pe la gară?
Spuse Mitu, într-o doară.
Să nu crezi că n-am aflat!
Zi îndată, ce-ai cătat?

- Dacă tu nu te-ai uitat
Că pe cap eu m-am spălat
Și culoarea mi-am schimbat
La părul cârlionțat,

Pe peron făcând
senzații,
La ghișeu de informații,
Am pus și eu întrebare,
Ce-i mai mult de fată
mare:

- Domnule de la birou,
Ce te uiți precum un
bou –
O-ntrebare, nu ca
frondă:
- Cum îmi stă mie ca
blondă?

BÂRFA

- Știi ce mi-a spus
ieri Didina,
Strâmba noastră de vecină?
Iscodi Fifi-ntr-o seră,
Când se-ntoarse de afară.

Fii atent cum se bârfește
Și pe toate nimerește...
Pe la popă ea s-a dus
Și pe loc cică i-a spus:

- Am venit la spovedit,
Că tare-am păcătuit...
În genunchi eu stau, părinte,
Cum stăteam și înainte!

- Cu-n bărbat tu te-ai culcat?
- Nu părinte, n-am turbat!
Doar bârfesc așa, oleacă,
Plictiseala să îmi treacă!

- Nu te mai
codi acumă,
Săpunind, se
face spuma...
- Doar bârfesc, să știi părinte,
Cum am spus și mai nainte...

- Eu te iert, da' să spui drept:
L-ai ținut la al tău piept?
- N-alăptez, taică părinte,
Eu mă jur pe cele sfinte!

- Ia, fă bine și îmi spune,
Inima nu îți opune!
- Știi ce zic de-a lui cutare?
Că n-o are foarte mare...

Iar lui bietul Ionică
Cică nu i se ridică!
- Le-ai aflat sau știi pe bune?
Ai păcătuit, ia spune!

- Eu, părinte, doar bârfesc
Și când spun, nu mă opresc...
Gicu nu e bun la pat,
Astă vară s-a-ntâmplat!

- De-asta eu nu am știut...
Câți bărbați ai mai avut?
- Ce facem, părinte-aici?
Din păcate mă ridici?

Spovedești, mă tragi de limbă?
Vezi că foaia iar se schimbă!
Pune-mă la detector,
La cuvinte un contor,

Ca să știi de câte ori
Am bârfit până în zori...
Mai bine să-ți dau iertare,
Bârfa ta e și mai mare!

Gheorghe
MOCANU

Confesiune către o doamnă

Eu știu femeie pururi seducătoare
Tu îmi oferi doar clipe fermecătoare
Dar portofelul meu cel gol, ușor și mic
Cine-l umple, doamnă, dacă mă lași falit?

Am vrut să-ți dau un like, ca să te amăgesc
Să-ți "sent" figurine, să mă maimuțăresc
Un tip cu limba scoasă vrut-am să-ți trimit
Dar m-am oprit din teamă, să nu mă lași falit

Aveai un selfie cool, cum nu am mai văzut
Aveai ochi bulbucăți și gâtul dezgolit
Nu ți-am dat niciun like și nici nu ți-am zâmbit
De frică, măi doamnă, să nu mă lași falit

Aveai blugi de firmă și un picior plesnit
O gură rotunjoară, bună de iubit
Stăteam ca pe ace cu like-ul pregătit
Dar m-am oprit la timp, să nu mă lași falit

Și am ales bine să nu îți dau nimic
Nici like, nici maimuțoi și m-am gândit un pic
Decât să cheltui banii, eu, ca un tâmpit
Beau mai bine-o bere și nu mă lași falit

Stau cuminte-acasă, cu bani în buzunar
Decât să umblu creanga, mai ca un ștrengar
Că despre dragoste, plăceri trecătoare
Află, dragă doamnă, că nu-s de mâncare

Eu, cu burta goală, de când m-am tot aflat
Nu m-am simțit nici bine, nici îndestulat
Asta zic eu, doamnă, mai bine tac chitic
Decât să-ți "sent" un like și să mă lași falit...

Anda TOMA

Cocoficuri

pentru minți jucăușe

f Design la Negru

CU CIOARA VOPSITĂ

nr. 4(10)/ 2024

5

SHORT-URI:

- * Dacă aş avea talent la scris, aş măzgăli ceva despre despre o pânză care se gădila ori de câte ori pictorul puneia pensula pe ea şi de aceea n-a putut fi pictată niciodată.
- * Epoca noastră pe scurt: între obezitate fiziologică şi inanitie spirituală.
- * Un fost profesor doctor de Limba Română a renunţat la cariera universitară, privatizându-se. El şi-a deschis un laborator de analize pe text.
- * Echipele de fotbal feminin vor avea drept jucătoare bărbaţi care şi-au schimbat sexul.
- * Mă bucur că între atâtea obiecte *smart* a apărut şi *fryer-ul*.

* Î: Cum se numeşte cel mai înstărit urs din pădure?
R: Moş Aston Martin.

* Întrebaţi dacă ştiu despre Dacia Literară, nişte tineri au declarat că nu au văzut-o prezentă la salonul auto de la Geneva.

* "Marea calitate a unui profesor este de a se bucura când este depăşit de elevii săi", (Titel, instructor auto)

* Un chimist la terapie.
Terapeutul: "Dragul meu,

Volkswagen
Pasat

alcoolul nu este o SOLUȚIE!"

Chimistul: "Ba da! Îți zic și formula!"

* O veveriță a cucerit Vârful Veverest!

* După ce murim o să trăim până când o să ne naștem iar.

* Pe când ne vom putea da înapoi și ceasurile biologice?

AUTONOMIE

Tre' să înveți să le faci tu pe toate. Mâna de lucru e un lux. Personal calificat, profesionalism, seriozitate??? Aiurea! Să nu găsești tu un om de pus la treabă în ogradă, un instalator bun, o echipă de zugrăvi, câțiva oameni să-i pui la vie, un om să-l scoți la câmp, un om să-l bagi președinte sau vreo unșpe băieți să-ți joace în Națională? No, da' chiar să importăm de toate, de la usturoi până la nepaleji? Pentru asta s-a murit la Revoluție, ca să nu vă mai placă munca?! Ei, ha!

ABERAȚIONAR DE BUZUNAR:

IRELEVAMPĂ, *irelevampe*, s. f. Fostă femeie fatală care și-a pierdut calitățile fizice, ne mai având putere de fascinație asupra bărbaților.

ÎNGERCARE, *îngercări*, s. f. Probă, dificultate la care te supune îngerul păzitor pentru a te impulsiona să te autodepășești.

OSCILENT, *-Ă, oscilenți, -te*, adj. Care oscilează într-un ritm lent.

MISTICINISM, *misticinisme*, s. n. Stare de spirit specifică unui mistic cinic.

TERAPIOS, TERAPIOASĂ, *terapioși, terapioase*, adj. (Despre oameni) pătrunși de sentimente de evlavie față de terapiile de orice fel.

TRĂBDARE, *trăbdări*, s. f. Neloialitate programată în liniște, stăruitor și perseverent.

Nina Elena
PLOPEANU

POVESTE DIN SATUL LUI NEA ILIE

(Această scriere este un pamflet. Orice asemănare cu personajele reale este întâmplătoare)

În satul lui nea Ilie, unde erau terenuri de sport în pantă și parcuri prin spatele livezilor, unde cei mai tineri

plecaseră în străinătate, acolo unde, zice-se, umblau câinii cu colaci în coadă, unii dintre ei să tragă mîța de coadă, după exemplul eroului nostru, tot mai mulți au renunțat să mai meargă la coasă și să mai hrănească vacuțele. Bărbații au început să bată mingea pe coastă, iar consoartele lor, cât era ziuica de mare, se plimbau două câte două, braț la braț, prin parc. Nici de gătit nu mai găteau. Cu banii din pensie, cumpărau de la buticul din sat chipsuri, alune, covrigei, pizza și iaurt. Când nu mai aveau bani pe card, după sfaturile unor medici care nu practicau medicina, dar ajunseseră mari influenceri și trendsetteri pe Facebook, Instagram sau Tiktok, făceau post intermitent sau fasting 24, 48, 72 de ore sau cât era necesar până la pensia viitoare.

Parcul era plin de dimineață până seara de sătențele care făceau seminarii socratice din problemele arzătoare urmărite la știri.

—Ai auzit, fa Marie, că tot mai mulți bărbați au început să-și dorească să devină dame. Cică își fac tratamente de feminizare, iar cei cu bani recurg la operații de schimbare de sex.

—Apoi, da. Am auzit, Ioană, că Mihai vrea să devină Mihaela, că Nae vrea să devină Nela sau Niculina, Dan vrea să fie Daniela, iar Bogdan vrea să i se spună Bogdana. Oamenii ăștia nu știu în ce se bagă, fa, sau poate au înțeles că, în scurtă

vreme, ne vom întoarce la matriarhat și probabil vor să fie pregătiți să preia puterea.

—Să știi că așa este. Statisticile spun că femeile nu sunt doar mai numeroase pe glob, ci sunt și mai muncitoare, mai harnice, chiar mai deștepte și ar merita să conducă lumea.

—Păi, da. Ce, Ursula nu conduce Europa, iar Verner și Florin au făcut sluj în fața ei și s-au gudurat ca niste pudei când aceasta le-a spus pe numele mic? Lui Ciolacu nu i-a cerut în mod expres să propună o femeie în postul de comisar european?

—Da, tu. Acum, chiar și America este dirijată de o femeie. Cică o cheamă Camelia.

—Să știi că și România este înconjurată de țări în care funcția cea mai înaltă este îndeplinită de femei, iar noi, așa cum bine ști suntem șefe la noi în gospodărie. Tare dragă îmi este Maia de dincolo de Prut, care îmbrăcată în blugi, încălțată cu adidași și cu rucsăcelul în spate, circulă cu trenul, nu ca altele

STAȚI CALMI!
TOTUL E SUB CONTROL!

care înconjoară lumea cu genunchii la vedere în cele mai luxoase și scumpe aeronave, deși nu se compară nici pe de parte cu regina căreia i s-a spus Carmen Silva.

—Sinceră să fiu, nu-mi place mai deloc fosta președintă a Ungariei, Evelina. Ști, a trebuit să demisioneze și bine a făcut, după ce a grațiat un bărbat condamnat pentru pedofilie.

—S-ar putea ca, de anul acesta, și România noastră să fie condusă de o femeie. Poate să fie Elena, Diana sau Ana. Care crezi că ar fi mai potrivită?

—Ptui, Drace! Femeie președinte ne mai lipsește, că prim ministru am avut. Ai uitat de Viorica?

—Care? Viorica de la Clejani?

—Nu. Aia are darul ei, cântă bine. Viorica, prim ministra, care a dat de mai multe ori cu băta în baltă.

—A, da Vasilica. Lasă, tu. Măcar știa să se îmbrace și să se coafeze ca o doamnă din lumea bună, nu se dădea în stambă ca altele. Și, nu uita, că s-a descurcat destul de bine și la Bruxelles ca europarlamentar.

—Noroc cu gimnastica și canotajul. Acolo avem numai fete una și una: Nadia, Andreea, Lavinia, Ana-Maria, Elisabeta. Ele ar merita cu prisosință să dețină funcția de președinte la noi în stat. Aceste fete și altele ca ele au dus faima României peste mări și țări. Ele au făcut ca în întreaga lume oamenii să știe că Bucureștiul este capitala României, nu a Ungariei.

—Ai mare dreptate! Să știi că și eu aş face lobby pentru ele și le-aș vota cu ochii închiși.

ACCIDENTUL DE CIRCULAȚIE

Era vară, foarte cald, aglomerație mare pe străzile orașului, lume grăbită. O domnișoară mergea pe trotuar și deodată a fost oprită de un polițist, care i-a cerut actele:

- Domnule polițist, e-o eroare! N-am greșit cu nimic!

- Domnișoară, v-am rugat să-mi prezentați actele dumneavoastră de identitate!

- Domnule poli...

- Vreți să vă repet ce v-am rugat? Actele! Ați produs un grav accident de circulație!

- Accident de circulație?! Nici vorbă! E-o confuzie!

- Nu este nici o confuzie! Sunteți autoarea accidentului de circulație, recent produs. Priviți în stradă!

- Vedeți?! Ce treabă am eu cu strada? Sunt eu șoferul implicat în accident? Eu mergeam pe trotuar cu pachetul acesta sub braț, iar când am auzit un zgomot produs de frână, mi-am aruncat privirea acolo și l-am văzut pe domnul acela

care se ridica, ajutat de cineva. Asta-i tot.

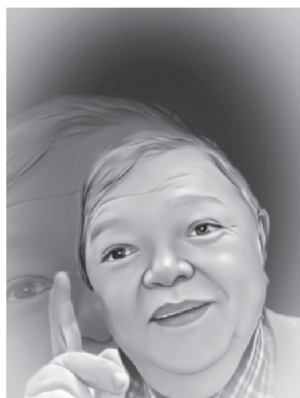
- Nu este tot!

- Domnule polițist, ce vreți de la mine? V-am spus, eu mergeam cu pachetul acesta sub braț, iar când am auzit zgomotul, am privit în stradă.

- Într-adevăr, mergeați pe trotuar cu pachetul acesta sub braț, iar șoferul absorbit ca de un film erotic, n-a observat trecerea de pietoni și a privit îndelung, spre...

- Spre pachetul meu?

- Nu! Spre minijupa dumneavoastră!

Gheorghiță SUCOVERSCHI

Amintirile-ți dau iama
Să le-nobileze rama.

Zen Virusat de "ICE BUCKET CHALLENGE":

În nopți de Zen, triunghi obtuz,
Înfulecă un Pi mofluz,
Când un dreptunghi cu un
birlic,
Înfinge-un cerc în ombilic.

Trage pe-o nară acest veac
Un punct viril fătăt de-un ac.
Se crede plenipotențiar,
Un pix plurivalent, barbar.

Și mai rostește o butadă,
Un Lambda lăbărțat pe-o stradă
Plină de locatari lătrați,
De haita lor de icși pătați.

De-o integrală-n schimb, mi-e greață
S-accept buchetul ei cu gheață.
N-aș vrea algebric s-o refuz ...
Pe-un cap pătrat... plouă difuz.

Dorință autumnală - rondel -

E toamnă, doamnă și m-aș face
Un ram ce-ți bate în fereastră.
Când suflă-un vânt să nu-ți dau pace.
Să împlinim povestea noastră.

Trei flori de colț rîd într-o glastră.

Să le-ngrijești, le uzi, îți place.
E toamnă, doamnă și m-aș face
Un ram ce-ți bate în fereastră.

Un Don Juan în mine zace.
Aștept demult o noapte-albastră.
Să fiu chemat de dumneavoastră.
Te-aș cuibări la piept, rapace.
E toamnă, doamnă... ce ți-aș face?!

Porția de timp -pamflet în monorimă-

Timpu-i hoț, nici nu-ți dai seama
Când îți ia din față "zeama".
Ai vrea să te tai cu lama
Dar ți-e milă... plînge mama.

Cuibărită-n suflet teama.
S-a golit de vin și crama.
Și n-ar fi în asta drama
Dar îți stă în gât pastrama.

Anii tăi tot trec de-a valma.
Vine-o noapte când treci vama.

Mereu prezentul Nenea Iancu

Ca-n vremea lui Caragiale...
Ce corupte "soțietăți"!
Moftangii și mangafale...
Năravuri noi, vechi vanități.

Momeli de-o zi, "bărbi" și
mustăți,
Curat-murdar electorale,
Ca-n vremea lui Caragiale,
Sunt corupte "soțietăți" !

Lefegii fără parale,
Ipohondrii, mondenități,
Scrișori cu trivialități,
Șperțuri, să scapi de
dandanale...
(Ceac-pac să-ți meargă
dumitale!)

Ca-n vremea lui
Caragiale.

Viorel SIRETEANU

CU CIOARA VOPSITĂ

7

nr. 4(10)/ 2024

Domnișoara Cucu

În galeria portretelor nedevopate, domnișoara Cucu intră târșind papucii ca o servitoare care nu și-a mai tăiat de mult unghiile de la picioare. Primită de milă în instituție (e un fel de rudă handicapată a șefului), își face de lucru mutând scrumierele și coșurile de hârtie de la un birou la altul. Printre prietenii ei de la Gănești, în a căror cenaclu s-a afirmat, i-a mers vestea că face muncă artistică și culturală și că „șeful ăla mare” nici la „wo der Kaiser geht zu Fusse” nu se duce până n-o întreabă pe ea. Bine-a zis ăla care-a zis: dacă dai în fandacsie, ipohondria e gata.

În realitate, nici nu se exagerează prea mult când i se atribuie oarecari puteri intelectuale, tot zbârcind-o în diferite însărcinări, a rămas numai cu împărțitul rechizitelor și a hârtiei igienice pe cap de salariat. Misiune în care, ce-i drept, s-a dovedit implacabilă: nu stai la rând, te-ai șters - vorba ăluia - pe bot de rechizite, sau, mă rog, ți-aduci hârtie specială de-acasă.

Domnișoara Cucu și-a greșit cariera. În copilărie visa să se facă coșar sau artistă de cinema

ca Draga Olteanu, cu care, de fapt, nu seamănă deloc, Draga fiind o femeie deșteaptă. Coșar poate ar fi fost mai potrivit, în

cei mai zaharișiți, întorc repede capul când îi văd furunculul de pe nas. Se simte singură, părăsită, trădată de toată lumea și, din

prezent nu a mai rămas decât cu unul, în vârful nasului. Dar și acesta o să-i treacă, au asigurat-o psihiatrul după ce se va căsători sau, în sfârșit, după ce va găsi o soluție corespunzătoare.

Deocamdată n-a găsit. Nimeni nu o-mbie, nimeni n-o hărțuie, nimeni nu-i face apropouri. Toți cavalerii, chiar și

cauza asta, în fiecare zi umple cu lacrimi mari toate scrumierele și coșurile de gunoi pe care le gestionează.

Nebunele ălea de femei de serviciu i-au zis „domnișoara Cucu”, mai ales fiindcă umblă cu ciorapii suciți cu taloanele la o palmă în afara pantofului. Când le aude, le brufturie toată ziua fără

să-i pese că netrebnicii ăia de ampoiați, pufnesc în răs și-și dau coate pe sub masă. Las' că le vine și lor rândul! Ca să se răzbune le-ncurcă materialele și le aruncă scrisorile în closet. Apoi plânge în tăcere ca-n tangoul cu același nume.

De vreo jumătate de an e îndrăgostită de Cruz, polițistul ăla din Santa Barbara! Îi place de el fiindcă, deși are fălcile mari, de mocofan, se exprimă delicat cu femeile: „Vai, stimată doamnă, lăsați!”. Și chestii de-astea. În fiecare seară, la orele 22,00, își ia ceaiul în fața televizorului admirându-l pe Cruz și trimițându-i bezele chiar și când e Eden pe față.

Zilele trecute, domnul Ionașcu de la parter, întâlnind-o pe scări, i-a dat totuși o palmică pe crupă și i s-a oferit să o ajute în unele lucrări secrete (era beat).

- Du-te dracului, satir bătrân! i-a strigat atunci domnișoara Cucu indignată.

Apoi a plâns toată noaptea, regretând că n-a fost și Cruz al ei de față, s-o apere și să-i dea imbecilului ăluia câțiva pumni în burtă.

ȘCOALA MODERNĂ

Parcă este altă viață;
Școala s-a-mpartit în două:
Una-n care nu se-nvață,
Alta-n care vezi cum plouă!

Dacă se mai fac și ore,
Pun elevii de grătare;
Comentarii sunt sonore,
Iar mirosu-i foarte tare!

Când se întâlnesc în școală,
Unii mai aduc „ierbare”
Stînd grămadă, (nu se scoală!)
Parteneri la o țigare!

Asta-i școala resetată
De mai mulți miniștri, care
Au făcut-o reformată
Din eroare în ... eroare!

VIAȚA LA BLOC

Un camarad, (vestit la tir!)
Având veston de catifea,
Stă-n fața lui cu un clondir
Din care trage la măsea!

La provocări, îți spune franc:
Mai adă coane-un poloboc,
Că azi am nimerit la țanc,
Vecinul e plecat din bloc!

Vecina-i veselă și ea,
Așa cum multe ori a fost
Întinsă pe o canapea,
Gândind că voi veni cu rost!

Frumoasă-i viața-ntre vecini!
Nevestei nu am cum să-i să-i spun,
Că nu doresc să stau pe spini,
Cât vinu-i la vecină bun!

Maximilian OPAIȚ

TREI CEASURI RELE

IUBITA MEA CU COASA

(Cronică rimată)

Nu mă mai tem de moarte, sunt imun la teama că într-o zi vine cu coasa, doar sunt bărbat și nu am să mă pun cu o femeie, cum e ea. Fricoasă!

Din contră, eu abia aștept s-o văd la față, știu că e nasoală și, dând dovadă că sunt înțelept, am s-o atac direct, s-o bag în boală: în primul rând, am să-i arat că are picior frumos și sâni ca de virgină, o îmbăt cu vorbe dulci, de acelea care nu-s ortodoxe, dar numai să vină...

Apoi s-o trag spre mine, s-o sărut, o pipăi unde trebuie, că port podoaba lui Adam, de la început și deocamdată, eu nu-s mort. I-aș face, poate, chiar și doi copii, însă, se-aude că ar fi sterilă. Ai auzit de „vitro” sau nu știi că-nsemnând-o, am să-i plâng de milă? Va face ca la incubator, nu doi, ci zece, douăzeci de prunci,

JUR CU MÂNA PE INIMĂ!

însă mi-e frică să nu mor și ce vor face puii mei, atunci?

Vor fi tot ciocli, ca mama lor și vor umbla și ei, la fel, cu coasa? Nu-mi place și mă trece un fior, de-aceea mă dezic și-i bag în mă-sa...

N-am s-o jignesc, că-s fin și asta, fiindcă de când mă știu am fost și sunt galant, dar am să recitesc „Ivan Turbincă”, pe-ndelete, savurând cafea instant.

Apoi, am să o duc la discotecă, la „Sexi club”, acolo am s-o duc, mi-e teamă, totuși, fiindcă e zezecă și nesătulă, și-ar dori vreun...cuc.

Să vină, să nu vină să mă ia? De-o văd plângând cu foc, la capul meu, să-mi lase timp să-mi iau și o cafea, să nu mă plictisesc, ce Dumnezeu!

Unui ministru arestat

Pe vremea când erai în minister
Tu nu știai ce-i traiul auster.
Închis, te vaiți acum de sănătate!
E semn că nu mai ai imunitate...

Pregătiri pentru alegeri

La cei vii, chiar dacă-i moartă,
Vreau s-o trec pe soacră-mea.
Să primesc, fiindcă se poartă,
Un costum și pentru ea!

Necazurile iernii

Întâi și-a debrășat caloriferul
Căci scumpă e căldura azi pe piață.
Și-n miezul iernii, când venise gerul,
S-a debrășat sărmanul de la viață...

Indeciziile justițiarilor

Astăzi jurații se înțeleg cam greu
(Mă iertați că că trag cu clanța)
Dar, aș vrea să știu și eu,
Când își vor regla balanța!?

Unui deputat, după alegeri

Nu mai iese iar în drum,
Ca să ia pulsul stradal.
Unii zic că-i domn acum,
Iar alții că-i... imoral!

La lucrările stradale

În echipă, lângă ei,
Unul ce-l chema Moraru,
Ceru să lucre și femei
Ce știu a face trotuaru'...

EPIGRAMA
Vasile IFRIM

Petrache PLOEANU Cina conceptuală

Veronica era în sfârșit mulțumită de bărbatul de lângă ea. Se părea că, în sfârșit, căutările ei fuseseră fructuoase. Se întâlnise, prima întâlnire, cu mai mulți bărbați, dar fierul ei îi dăduse de știre de fiecare dată că nu era ceea ce căuta. Acesta era numărul 9 și se părea că numărul planetelor avea o influență fastă asupra acestei întâlniri. Leonardo (îmm, nume italian!, Veronica era încântată de asocierea cu celebrul pictor florentino-milanezo-roman) era un bărbat cult, cu simțul umorului, elegant și manierat. Ce-și putea dori mai mult o femeie ca ea, CEO la o companie cunoscută, o femeie cu gust, la curent cu tendințele modei și pasionată de lectură și artă?

După discuțiile pasionante legate de subiecte care le erau amândurora cunoscute și după cele două pahare de gin cu lămâie, iarăși o preferință comună, Leo, îi spunea de ja așa, anunță că ceea ce se va servi la cină va fi o surpriză și se scuza pentru a merge la Chef de cuisine să vadă dacă totul este în ordine. Reveni peste patru minute cu o mină radioasă, mulțumindu-se doar să-și unească degetele arătător de cel mare de la mâna dreaptă în gestul universal OK. După toată această punere în scenă Veronica era emoționată. Se aștepta la ceva cu adevărat neașteptat! Stăteau amândoi solemn, în timp ce sub îndrumarea Maître-lui chelnerii aranjau masa pentru ce avea să urmeze. Erau aduse platouri diferite ca formă și mărime, iar Veronica înțelegea că acestea erau suportul pentru ceea ce avea să fie cu adevărat

substanțial. Își făcea griji, știindu-se o gurmandă înăscută, în privința lăcomiei sale pe care abia o ținea în frâu. Își spunea concesivă că măcar la prima întâlnire trebuie să mănânce așa cum vrea BĂRBATUL, ca să-i arate că nu este mofturoasă.

Femeia privea cu interes și din ce în ce mai intrigată felurile de mâncare aduse la masă. Când totul fu așezat în suporturile aduse anterior, părea că masa lor era plină cu mâncăruri extraterestre. Veronica nu se putea abține să-și aducă în memorie unele scene care o dezgustaseră din Alien, combinate cu altele din Star Wars și din Războiul Lumilor.

– Bon apetit! rosti Maître și se retrase.

Înainte să spună ceva Veronica, Leonardo (Veronica trecuse fără să vrea din nou la Leonardo) se lansă într-o dizertație doctă despre gastronomia experimentală, el îi spune conceptuală. Află astfel că gastronomia moleculară, despre care ea auzise, fusese creată de către fizicianul Nicholas Kurti și chimistul Hervé This. Află despre cocktayl-uri în sfere de gheață, caviar din ulei de măsline, ravioli transparente, gelatină caldă, sfere gelifiante cu aromă de busuioc, măsline și ceapă și altele. Bărbatul vorbea despre procesele de deconstruire și reconstruire, despre transformarea lichidelor în solide, etc. Veronicăi, cu ochii la sferele care semănau cu ouăle de IT, la dărele roșii care o duceau cu gândul la artele sângine din filmele horror, la „lucrurile” care acopereau tremurând ca niște ființe din Sistemul Planetar Union, acei Gelatini care te făceau să-ți scuturi involuntar mâinile, îi dispăruse orice urmă de lăcomie, ba chiar nu-i mai era foame deloc. După ce-și termină cursul gastronomic, Leonardo se aruncă cu entuziasm asupra „mâncărilor” ca și cum ar fi avut în față cele mai apetisante produse tradiționale

românești, mâncăruri ca la bunică acasă, la care ea se oprea nostalgică cu gândul în reveriile ei gastronomice. Se sili să înghită în silă câteva „sfere”, să „șteargă” farfuriile de sânge, recunoscă gustul lor „superior”, dar trebuia să admită că ea era departe de gastronomia conceptuală. Leonardo părea să nu observe atitudinea Veronicăi sau o lua ca pe o manifestare a unei diete specifice.

Ajunși în dormitorul lui Leonard (îi spunea deja așa) dintr-unul din complexe rezidențiale renumite ale orașului, bărbatul, anticipând o noapte foarte fierbinte, uitase de gastronomia conceptuală și se manifesta foarte pământesc în așteptarea sa. Între timp Veronica se pregătea într-una din băile vaste. Trecuse pe acasă să-și ia cele necesare pentru ceea ce avea să urmeze. Într-o geantă pe care o lua cu ea întotdeauna în voiaj, își introdusese ceea ce credea că-l va satisface pe deplin pe „bărbatul ales”. Într-un târziu, când dorința bărbatului crescuse paroxistic, Veronica ieși din baie total schimbată, în ton cu concepția gastronomică a lui Leonard: îmbrăcase un costum mulat pe corp, din tălpi până la gât, pe care se vedeau desenate cercuri, punctulețe, linii, pete, culorile sugerând foarte bine ce anume ascundeau sub ele. De asemenea sprijini de perete, aproape de pat, un balon verde umflat, înalt cât Veronica și la fel de subțire, pe care femeia lipise două sfere portocalii, o bucată triunghiulară de lână cu firișoare lănoase, un emoticon cu două cornițe violet și alte accesorii.

După ce-și reveni din uluială, Leonard reuși s-o întrebe?

– Ce-i asta?

– Dragul meu Leonică asta este FEMEIA CONCEPTUALĂ cu care tu o să faci în noaptea asta SEX CONCEPTUAL. Ciao ragazzo!

Toma GRIGORIE

CU CIOARA VOPSITĂ

9

nr. 4(10)/ 2024

Proverbe adăugite, epigrame

Epigrama

Prea scurtă și săltăreață,
nici nu știi că bei venin.
Într-o clipă te dezvăță,
Doar c-un zâmbet și c-un spin.

Unui chel

Nu mai are a se teme
că-i va sta părul proțap.
Nu mai are-acum probleme
și-a luat grija de pe cap.

Unui invidios

Invidia e-o plagă grea
pe el îl scoate rău din minți.
Până și în păr nu vrea
să am eu mai mulți arginți.

Unui umorist nereceptiv la critică

Critica, vai, nu-ți prea place,
te știi printre umoriști.
Crezi că ai dreptul la ace
doar să-nțepi, nu să reziști.

De gardă

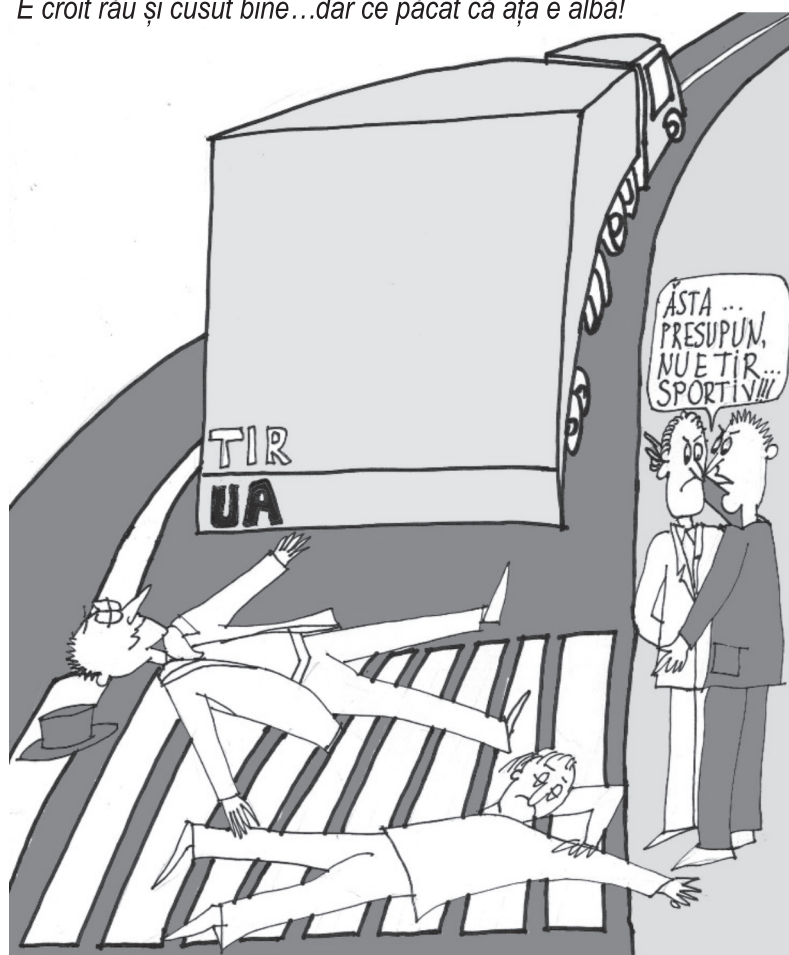
În spital printre halate,
moartea se plimbă cu fală.
Că are medic un frate
și o soră medicală.

Umorul vieții

În șagalnica-i făptură
viața-ncapă de-o măsură,
c-o veridică măsură,
un infinit de umor.

Umbli cu cioara vopsită...în alb e și mai neagră!
Ai carte ai parte...numai dacă nu ai părți!
A împăcat și capra și varza...dar a rămas înjumătățit!
A muncit într-o vară și a băut într-o seară...e limpede cât a muncit!
A suflat în fundul paharului...și îi fluieră vântul prin buzunare!
Cine se aseamănă se adună...dar e grav când se și înmulțesc!
Cinstea nu se cumpără, nu se vinde...se cinstește!
Copacul cu rădăcini adânci nu se teme de vânt...nu vă tăiați rădăcinile!
Dracul nu e așa de negru cum îl zugrăvesc oamenii...dar nici așa de alb cum îl crede naivul!

E croit rău și cusut bine...dar ce păcat că așa e albă!

Vasile IFRIM

MĂGARUL ȘI PRIMĂRIA

Sfătuindu-se și acționând cu sârg,

Câțiva săteni cu „etichetă”

Au adus dintr-un târg,

Pentru a Primăriei șaretă

Un cal de rasă

Care, bine întreținut,

Și răsfățat,

După o vreme (o să vă pară bizar)

S-a transformat în... MĂGAR!!

Începuse să aibă toane,

Nu voia să mai tragă la ham.

A... mușcat și câteva

persoane...

(Unii chiar au făcut mult tam-tam)

Prefera serbările galante,

Cu cheltuieli aberante

Nu mai avea nici padocul

Ți iată că, dobitocul

leșind odată pe imasă

Într-un relaș

S-a îndrăgostit de o măgăriță,

Ce umbla pe tăpșan

Crescută fiind de-un sătean.

- L-am adus să ne facă treabă!

A strigat supărată o babă,

Suștinută de oamenii fără

cusur

Dar pe el în durezza în

c...coastă!!

De-a lor perioadă nefastă,

Care, nu pot fi acuzați de

diatribă,

Dacă el el nu va avea vreo

hibă!

Și lumea a decis să se știe:

Fără jivine la Primărie!

Morala: O spun cei ce gândesc
pe aceeași frecvență

Sărăcia e un ținut neirigat de
indigență!

Angela SILION

FEMEIA, MAREA ȘI PLOAIA

Un buchet de cinci dive am plecat
să ne scaldăm în mare. Aici
surpriză. Nu credeam că dobrogenii
cu atâta apă în mare mai au nevoie
și de ploaie. Divinitățile nu i-au iertat.
Prea umblau și umblam dezbrăcați
pe plajă. Bagaje multe nu-mi place
să iau în călătorii așa că m-am
înfășurat cu toate eșarfele și singura
cămașă din dotare și fiind aproape,
am plecat spre frații noștri bulgari.
Din grupul de cinci dive care eram,
una a uitat buletinul și cu nici un

argument nu am putut lămuri
vameșul să o lase cu noi. Degeaba
avea o imagine cu buletinul pe
telefon că tehnica nu ne-a ajutat. I-
am recomandat divei să rămână pe
partea română iar noi îi arătăm pe
rând de la partea bulgară ce ar dori
să-i cumpărăm. Nu voiam să suferă
că nu duce acasă niscaiva rahat
bulgăresc sau un parfum pentru
vecini. Au bulgarii parfum de
trandafiri cu tot cu țepi pentru cei
care te supără. Ajunse pe tărâm
străin am intrat în primul magazin cu
articole de modă pentru femei. Am
pus ochii pe o rochie roz bombon și

m-am îmbrăcat, am cerut și sandale
să fiu în ton. După o scurtă defilare
prin magazin se citea fericirea
vânzătoarei pe față, că în sfârșit își
face planul la vânzări pe ziua
respectivă. Nu și-a dat seama că
ploaia mi-a salvat ceva din timpul
petrecut acolo. Bani în portofel
pentru prețul afișat, n-am avut nici în
ziua de salariu. Cu un ușor
disconfort creat pentru biata fată
rămasă cu marfa nevândută, am
motivată că nu erau culorile potrivite
pentru mine și sigur voi mai trece pe
la ea că doar mai sunt zile ploioase.
Am trecut apoi pe la raionul cu

parfumi că acolo ai voie să le
încerci. După ce ne-am căpătat cu
toate mirosurile posibile, am
cumpărat câte un săpun de doi leva
să ne putem pregăti pentru seară la
un cocktail non-alcoolic. Ne-am
întors, am recuperat colega fără
buletin și ne-am oprit pe malul mării
noastre unde-i cald și bine chiar
dacă plouă.

Cred că e gata cu răsfățul căci
toamna bate la ușă, am pierdut
rețetele pentru zacuscă și mai ales
dacă năzui să mă mai scald în mare,
nu pot sta o vară - nteagă, să fac
baie în Marea Neagră.

Mai tot timpu-a fost în țara
Arhiplină de mistere
Fel de fel de ascunzișuri,
De cotloane și unghere.

Să te ascunzi de mâna legii
Care-ar vrea să te ajungă
Ca să-ți numere odată
Cam câți bani ai strâns în pungă,

Câte conturi ilegale
Tu ți le-ai deschis în rai,
Câte automobile,
Vile și cabane ai

Peste tot însă ai pile
Și dovadă de iubire,
Când îți sună telefonul
Cineva îți dă de știre

Că peste o zi sau două
Se va pronunța sentința,
Tu-n secret și-n graba mare
Părăsește-ți locuința

Și te du cu-averea toată
Într-o țară-ndepărtată,
Prețioasa ta ființă
Să nu fie extrădată

Să trăiești ca un bimbașă
Huzurind pe banii noștri,
Până-ți auzim pedeapsa,
Noi să așteptăm ca proștii

Că în biata noastră țară
Unde-avem încă de toate,
Doar justiție ca lumea
Niciodată nu se poate.

Că în jungla cea umană,
Pe la noi, judecătorii
Pare că sunt mână-mână
Mai mereu cu infractorii

Criminali cu probe clare
Stau bine mersi acasă
Iar justiției române,
Cum se vede, nu-i prea pasă

Pensiile-s nesimțite,
Dar fără contribuate
Și tot cam după ureche
Și acelea-s calculate.

Unde ești tu, Țepeș Doamne
Ca și dumnealor să aibă
Pensie cum e a noastră
Cei care am tras la șaibă

Poate-atunci or să aplice
Legea care-i cea mai dură
Pentru cei care omoară
Și pentru cei care fură

Iar când dă câte-o sentință,
Condamnările-s hilare
Că le dă doi ani de zile
Dar, din start, cu suspendare

Ca să fie țara noastră
Și frumoasă și bogată,
Nu cum a ajuns acum,
Ci cum ea a fost odată

Ei se duc să-și ia salariul
Cel lunar cu camionul,
Cum e leul pentru mine
Așa au ei milionul

Poate că divinitatea
Va-mplini și gândul meu,
Până-atunci, cu umilință,
Ne-nchinăm lui Dumnezeu.

Const. MIU

«SOMN»

Ca inginer horticol, Costache Livadaru fusese toată viața – de mai bine de 40 de ani de muncă asiduă – **rege al florilor și împărat al legumelor**. Serele de care se ocupase erau vestite în toată țara pentru speciile și soiurile cultivate, iar florile și legumele apărute de timpuriu pe piață satisfăceau cele mai pretențioase gusturi.

De când se pensionase, avea în grijă alte flori – cele de la clubul seniorilor, cu care se întreținea la o **tablă, un rummy, canastă, poker, bridge, macao** și alte jocuri din saloanele lumii pensionarilor.

În duminica aceea, de la început de septembrie, venise la club cu mult mai de vreme, ca de obicei. Era ziua de naștere a doamnei Narcisa și voia s-o impresioneze cu buchetul de flori și tortul de fructe de pădure, pe care avusese grijă să le comande din timp. Știa că îi plac crizantemele, așa că rugase pe fetele de la florărie să pregătească un buchet generos ca el, având și un răvaș: „**Pentru floarea mea dragă, de la un grădinar de soi!**”, iar dedesubt era semnătura sa olograf. Pentru tort, o rugase pe o prietenă comună s-o tragă de limbă, ca să știe ce să comande. Nu uitase nici de șampanie, dar pentru că doamna Narcisa nu se dădea în vânt după așa ceva, luase câteva sticle de șampanie pentru copii, pentru că – nu-i așa – de la o vârstă, seniorii dau în mintea copiilor!

La masa festivă, Costache Livadaru îi șoptise că s-ar bucura nespun ca de a doua zi să-i fie jumătatea inimii.

- Mă mai gândesc nițel și-ți spun negreșit! a zis entuziasmată sărăbătorita.
- Să știi că noaptea e un sfetnic bun! a perorat Costache.
- E-adevrat că toamna sufăr de insomnie, dar parcă să mă gândesc numai la tine, Costache, e prea mult pentru inima mea, o noapte întreagă! se speriasse Narcisa.

- Las' că și eu mă gândesc, dargă, la tine toată noaptea și să știi că n-am pățit nimic! a vrut inginerul să pară glumeț din cale-afară.

- Dacă nu ți s-au aprins călcâiele, degeaba te tot gândești!
- În cazul ăsta, ar trebui să sun la **112**, să vină pompierii, că mi-a luat foc inima!...

În dimineața următoare, în timp ce savura cafeaua, Costache Livadaru se întreba dacă Narcisa va răspunde afirmativ cererii sale. Așa că nu i-a rămas decât să o sune, spre a se lămuri.

- Ce bine că m-ai sunat! îi zise aceasta bucuroasă, după ce află motivul pentru care a sunat-o, așa cu noapte-n cap. Zău că nu-mi mai aminteam cui i-am spus de insomniile mele!

Unor primari
vrânceni?

În satul nostru, ca primar
Oricine poate să ajungă,
Pentru-acest post e necesar
Să ai mână lungă.

Primarul a-nvățat cu anii
Să le rezolve tuturor necazul,
Cu unii și-a spălat obrazul,
Iar altora le-a spălat banii.

Să îl votăm a „n”-a oară,
Să ne convingă că e cel mai bun
Se-mbracă și în plină vară
Cu hainele lui Moș Crăciun.

D. M. MOVILIȚEANU

L-am întrebat, e drept, cam insolent
Când bin-n satul nostru o să fie,
Zâmbind subțire mi-a răspuns absent,
„Când veți fi toți sub iarbă și sub glie”!

Primarul a numit-o pe soția sa
Director la Cultură, ca pe-o scuză
Spunându-ne că-n „schemă”
mai avea
Un post de tăietor... de frunză.

Ca soață de primar, azi, are parte
De-un post înalt pe la
Căminul Cultural,
Că-ci poți urca pe orice val,
De n-ai citit în viața ta o carte

ÎNTOTDEAUNA SUNT CU BANII
LA VEDERE

Mihai MANOLESCU

CU CIOARA VOPSITĂ

11

nr. 4(10)/ 2024

Buletinul biometric

și cardul de sănătate.

Iată-mă deci cu identitatea prelungită, pusă de-acum pe cel mai modern document cu microcip, asemenea unui discret card bancar.

Această mică schimbare nu ar fi trebuit să reprezinte ceva deosebit pentru mine, însă din momentul în care s-a produs, au început să mi se întâmple lucruri dintre cele mai ciudate.

Prima tărășenie s-a petrecut la un supermarket, atunci când mi-au oprit la casă pachetul cu bucățile împănate de ceafă de porc, pe motiv că pe casa de marcat s-a emis o alertă legată de nivelul ridicat al colesterolului meu și că nu ar trebui să forțez nota.

La nici o săptămână distanță am vrut să fac o rezervare pentru un sejur în Austria și m-am trezit cu un pop-up pe monitor, care mă întreba dacă sunt sigur că vreau să mă duc pentru a șaptea oară acolo, în loc să aleg spre exemplu Croația, unde nu mi-am petrecut încă vreo vacanță.

În weekendul imediat următor am plecat la cumpărături într-un mall, hotărât să-mi caut o pereche de ghete noi. După ce am probat mai multe modele, m-am decis la

unele clasice, pe maro și am pornit-o cu ele spre casa de marcat. Nici nu a apucat să le scaneze bine vânzătoarea, că m-am și trezit cu un SMS de la fisc, care mă atenționa că noua mea achiziție reprezintă aproape contravaloarea impozitului anual, a taxei de gunoi și a costului pentru locul de parcare, pe care nu le-am achitat încă.

Însă ce m-a speriat cel mai tare a fost o întâmplare petrecută zilele trecute, în stația mașinii 331. În timp ce așteptam autobuzul, mi-a atras atenția o prezență delicată, blondă, tunsă ceva mai scurt, îmbrăcată într-un palton grena. Nu știu dacă am apucat să o privesc preț de câteva secunde, că s-a întrerupt brusc melodia pe care o

ascultam în căști și o voce gravă m-a anunțat că tocmai am primit un mesaj important pe WhatsApp. Deblochez ecranul telefonului și văd într-adevăr un mesaj proaspăt, din partea unui expeditor intitulat „Un prieten”, mesaj care suna așa: „Singură. Cu 2 copii minori. Te mai interesează?”.

Nu știu de ce, dar am sentimentul că viața mi s-a schimbat din momentul în care am pus în portofel noul meu act de identitate.

Dacă vi s-au întâmplat și vouă lucruri ciudate, legate de aceeași soluție modernă adoptată pentru documentul de identitate, să-mi spuneți vă rog. Aș vrea să știu măcar dacă suntem mai mulți în această situație...

NUNTA VIOLET

Îmi plac toate culorile dar pe locul întâi este culoarea violet. Asta până am fost la o nuntă cu tematică. Pe invitația violet aveam un indiciu care mă sfătuia să am ceva violet când mă prezint la nuntă. Zis și făcut. Am răscolit dulapul, am colindat magazinele și în sfârșit am găsit niște șosete violet, numai bune să fiu în ton cu violetul nunții. Nu conta că sandalele erau roșii, important să respect tematica. La restaurant era o mare de violet, fețe de masă violet, șervețele violet, nașa într-o lumină violet. Totul a fost bine până a venit tortul. Crema violet a tortului a pus pe gânduri nuntașii și a rămas aproape nemâncat. Singura care a îndrăznit să nu fie violet a fost noaptea albastră. Mireasa aștepta să fie furată dar de atâta violet au sărit peste moment și atunci, din proprie inițiativă s-a ascuns într-o debara. Aici a găsit niște bere și s-a răcorit vreo două ore cât nimeni nu observase că nunta e fără mireasă. În zori de zi la spartul parangheliei până și cerul avea nuanțe de violet. De la nunta asta cu tematică violet sigur voi schimba dragostea pentru culori. Oare ce culoare mă așteaptă la următoarea ședință a redacției CU CIOARA VOPSITĂ?

Ambasador, de data asta în flacăra violet - ANGELA SILION

DRĂCOVENII

Mihai MANOLESCU

Admirându-și mândru treaba,
Spuse dracul: „Într-un fel,
Nu m-am străduit degeaba.
Am scos ce-i mai rău din el.”

Mulțumit, privea spre gloată
Care-l amuza, năroada:
Se certa acuma toată,
După ce-și vârâse coada.

Toată ziua, la cazane,
Stau și fierb într-una smoală.
Dar sunt eu de vină, Doamne,
Că nu le-a plăcut la școală?

Lumea spune că mi-e rudă
Și c-ar fi împielițată,
Dar aș vrea să se audă:
Nu-i decât un drac de fată.

M-am trezit cu toți la poartă
Buimăciți săracii, bine.
S-ar părea că dup-o ceartă
Au fost toți trimiși la mine.

VAI DE CAPUL TĂU!
ȘI MINIMA MORALIA ȘI
MINIMUM MINIMORUM!!!

Femeia și Inteligența Artificială

Până mai adineaori, pretutindeni nu auzai vorbindu-se decât despre strașnica inteligență nativă a femeilor, în stare să deçoace orice strategie machistă de dominare și superioritate de gen, și cu rezultate demne de pus în ramă. Chiar dacă sunt din cealaltă tabără, eu aș zice că nimic rău sau blamabil în atare situație; de abia e un motiv în plus pentru a-i stimula pe bărbați să-și pună mintea la contribuție spre a găsi soluții eficiente de contracarare. De pildă, poate cunoașteți răspunsul dat de Radio Erevan la întrebarea „dacă se poate face dragoste din fugă”. E cam veche și s-ar putea să nu fie cunoscut de toată lumea curioasă. Așa că îl reproduc: „După cercetările întreprinse de specialiștii noștri, răspunsul evident este – NU. Și aceasta întrucât o femeie cu poalele ridicate aleargă oricum mai iute decât un bărbat cu pantalonii în vine.” Dacă întrebarea ar fi fost expediată către o emisiune similară din vreun city scoțian, răspunsul nu ar fi sunat tot astfel. Pentru că un scoțian, al cărui costum bărbătesc înlocuiește pantalonul cu kilt-ul, (fustița aceea ecosez gen mini-jupe), nu va fi dezavatajat în aceeași măsură ca un pantolonar de rând. În consecință, șansele lui de reușită sunt substanțial sporite... Pe vremea când bărbații au renunțat la praștie și foloseau doar arcul cu săgeți pentru a captura un vânat la distanță, se întâmpla nu o dată ca, punând o tensiune prea mare pe coarda arcului, aceasta să plesnească, iar săgeata, în loc să fie proiectată vertiginos către țintă, să rămână în mâna arcașului. Iar atunci, isteții, ce și-au spus? De ce n-am pune și folosi noi încă o coardă la același arc?! Se rupe una, schimbăm pe a doua; și rezolvăm problema. Ce mare filosofie! Fiindcă veni vorba de arma (mitologizată cupidonic) în discuție, amintesc că femeile nu o foloseau. Nu că nu ar fi avut suficientă forță pentru a încorda arcul, ci pentru că o anumită particularitate anatomică de bust le împedica să-l întindă până la capăt. Iar săgeata abia dacă înainta, ca bleaga, vreo câțiva metri, și fără a i se imprima forța și viteza necesară străpungerii. Deci iată un handicap, s-ar zice că insurmontabil. Eroare. Dovadă povestirile cu amazoane. Știți cumva de ce li se spunea așa acestor

reprezentante ale sexului frumos? Explicația ne-o dă limba greacă, unde mazon înseamnă „sân”, iar particula privativă „a” folosită ca afix se traduce prin „fără”. Deci doritoarele de a practica tirul cu arcul se supuneau ablațiunii unei țâțe, pe partea unde mâna manevra săgeata. Așa că egalitatea cu performanțele masculine se putea restabili, chit că plătind un preț cam oneros. Însă cu succes. Dar, firește, tertipurile feminine nu s-au limitat doar la atât. Un întreg folclor, o bună parte din literatura mondială ne pun la dispoziție zeci și sute de stratageme de reușită feminină contrapusă voinței și forței brute masculine. În acest sens „savoir”-ul feminin e impresionant. Gândiți-vă la Dalila, cea care l-a depozat pe puternicul Samson, prin somn, de plete, căci acolo i se origina lui voinicia. Sau la snoava care ne povestește cum odată un balaur pusese gând rău unei

nu mi s-a vindecat rana aceea...” La care, auzind și văzând performanța, balaurul și-a luat tălpășița, socotindu-se prea vulnerabil. E drept că multe viclenii feminine erau făcute cam pe ascuns, ferindu-se de interdicțiile impuse de societatea falocrată. Dar în prezent, odată cu instaurarea principiilor democratice, pas de a mai ține pasul cu contracarările! Resimt ele ca pe o corvoadă sau o povară îmbrățișările bărbătești? Păi vibratoarele cu ce scop au fost puse în comerț?! Nu-și mai doresc silfidele graviditate? Un sterilet rezolvă la modul tehnic problema, sau iau anticoncepționale sub formă de pilule. Vor unele femei să nu se mai mărite cu bărbați? Intră cu îndreptățire în minoritățile LGBT+. Nimic mai simplu, nici ilegal. Deocamdată noroc că multe dintre ele nici nu înțeleg ce vrea să spună sigla aceasta. Încercând a o desluși, cred că este vorba doar de niște atribute feminine dispuse în acronime: leneșe, grase, bondoace, triste... Bună și ignoranța asta la ceva... Vor cumva să devină mame fără clasicul concurs al partenerului macho? Recurg la însămânțări artificiale, in vitro. Știința, tehnica avansată lucrează dezinteresat în folosul lor (dacă se poate numi astfel)... Și iată cum milenara dependență a femeii față de conjoantul ei natural se risipește văzând cu ochii. Au acum ideologele lor, care le în doctrinează cum să devină ele, în sfârșit, number one în societate. Ce altceva reprezintă mișcările feministe radicale, ideologia woke?! Exact așa ceva: Jos cu bărbații, sus cu femeile! Iar cuceririle AI (siglă englezească pentru inteligența artificială) nu și-au spus ultimul cuvânt, ba am putea zice că s-a de abia la început. Clonările vor aduce o nouă față a speciei umane, unisexă. Legislația va interzice total violența domestică, nu vei mai putea atinge femeia nici măcar cu o floare... Dar vād că nici bărbații nu stau doar cu mâinile în sân. Cei cărora le place să bată femeile nu se dau în lături, precum se vede, chiar de la o operație de schimbare de sex. Vedeți-o pe „duduia” Imane Khelif, recent medaliată cu aur olimpic la box feminin. Vorba aia: dai (iei) un ban dar îți satisfaci damblaua... (Cam atât deocamdată.)

întregi comunități sătești. Și făcându-și planurile de bătaie, stătea ascuns într-un zăvoi des. Niște copii, jucându-se pe acolo, l-ar fi zărit și ar fi adus vestea în sat. Despre atare primejdie, unii credeau că sunt doar vorbe de clacă. „Și dacă-i adevărat, cumva, tu ce te faci? Cum te aperi?” „Îmi bag p... în el de balaur”, răspunse neîncrăzătorul, stârnind râsetele tovarășilor de drum. Balaurul, care nu cunoștea toate cuvintele din acea limbă, merse pe înserat la o bătrână din marginea satului și o întrebă dacă are de știre despre ce fel de armă e vorba, în special dacă e una chiar așa de periculoasă. „Cum să nu, răspunse vicleana. Iată, sunt peste patruzeci de ani de când am fost rănită cu ea, uite aicea, și nici acum

Mihai
MANOLESCU

SUSPICIUNE...

Iubitule, m-ai răsfățat,
În aste luni nespuse de tare,
Cu cine-n doi, sejur la mare,
Comportament de invidiat.

Îți spun cinstit că mă
încearcă
O vină cât o zi de post,
Simțind că mi-am pierdut din
rost
Și tare leneșă sunt parcă.

Gătești, aspiți și bați
covoare,
Iar rufele le calci pe toate
Și-am observat că nu se
poate
Să lași ceva la întâmplare.

În weekend-uri mă duci la
teatru
Și la concerte fel de fel,
Iar când e vorba de cățel,
Îl scoți și noaptea pe la
patru.

Iubitule, să-mi spui, ți-e
bine?
Căci sub simptomele
profunde
Mi-e tare teamă că
se-ascunde
O suspiciune de iubire.

IMPRESII DIN TRAFIC

Cu o mână delicată
Ținând trusa pe volan,
Te-ai trezit deja fardată,
Între Dristor și Vitan.

Prețuiești timpul pe care
Negreșit l-ai câștigat,
Într-un trafic mult prea mare,
De oraș aglomerat.

Poate data viitoare
O să-ncerci și ceva nou,
Căci e timp și de-o pensare
Tot pe drum, către birou.

Nu te sinchisi de-aceia
Ce privesc dojenitor.
Crezi că știi ce e femeia
Lipsită de ajutor?

Și să nu arunce piatra,
Căci vorbesc la telefon
Chiar într-un viraj de
dreapta,
Lângă bietul pieton...

Petruș ANDREI

Critică literară

CU CIOARA VOPSITĂ

13

nr. 4(10)/ 2024

„În pădure, pe cărare”

Vocea inconfundabilă a îndrăgitului interpret de muzică populară Benone Sinulescu ne aducea la cunoștință, mai demult, un fapt tulburător:

„În pădure, pe cărare, / Întâlnii o fată mare. / Ține caii, vizitiu / Și-adă bere bragagi / Și-adă două mititele / Și-un scaun mândruței mele / I-auzi, i-auzi, i-auzi ia! / -auzi, i-auzi, ia!”

Că fetele mari umblau, cândva, „prin pădure”, nu ne miră fiindcă înainte vreme aveam și pădure și fete mari, slavă Domnului. Acum nu, de teama violatorilor, a pedofililor și a altor indivizi contra firii și contra naturii. Pe vremea aceea, fetele mari și mici nu se temeau să umble „prin pădure” ziua-n amiaza mare.

Astăzi, când a dispărut pădurea datorită dragostei austrieilor pentru ea, fetele mari ar putea să se plimbe pe unde vor mușchii lor, dar n-o pot face pentru că „pe cărare” ar putea întâlni un șarpe, o năpârcă sau pe unul de la nu știu care partid care ar atenta la pudorea fetei, cum s-a mai întâmplat, iar cel în cauză să primească din partea justiției române, competentă și incoruptibilă, fie arest la domiciliu, fie mustrare verbală, fie NUP (neînceperea urmăririi penale), fie chiar o prescriere. iar infractorul, violatorul sau criminalul să se plimbe liber ca vodă prin lobodă, c-așa-i la noi. În alte părți, prin alte țări, violatorii stau după zăbrele, dar pe acolo justiția poate o fi coruptă, parcă poți să știi?

Fie-ne permisă o erată: Benone Sinulescu nu a întâlnit „prin pădure, pe cărare”, o fată mare. E posibil ca auzul să ne fi înșelat. Versul corect este: „Întâlnii pe mândra-n cale” fiind știut faptul că mândrele, încă din timpul lui Dimitrie Cantemir, și chiar cu mult înainte, se plimbau prin popușoaie, prin boscheți sau pe unde le dădea inima ghes. Și-apoi, încă de pe timpul lui Benone Sinulescu, fetele mari erau pe cale de dispariție.

S-a mai descoperit una singură la Cuca Măcii, dar la ora când scriem, în loc să ne vedem de alte treburi, s-ar putea ca nici ea să nu mai fie.

Apare salvator în povestea cântecului un vizitiu sau surugiu care este îndemnat de marele interpret să țină caii. Ce ar putea să facă un vizitiu decât să țină caii? El n-ar putea face dulceață de gutui, de pildă, pentru că, până se coc gutuile, mai curge apă pe Tutova.

Un personaj insolit este bragagiul. Aici ne-am nedumerit iar: Berea ar fi putut fi adusă de un berar, dar cuvântul încă nu fusese inventat și pe urmă ar fi schiopătat și rima, că : „Adă bere, berarule!” sună ca dracu.

Cerându-i-se bragagiului să aducă două „mititele”, iarăși ne bagă în ceață. Două mititele ce să fie? Halbe? Nu, că cele mititele se cheamă „țapi”, iar dorința de a i se aduce doi țapi este exclusă din start.

„Două mititele” să fie fete, iar nu merge, că fiind minore, îl bagă pe cântăreț la „mititica” și n-ar fi corect.

Ne îndreptăm cu pași mari spre versul „Ș-un scaun mândruței mele”. Vedem ca s-a vărsat laptele în păsat.

Dacă mândra n-are scaun, e grav. Un medic de la spital i-a cerut unei bătrâne de pe Valea Tutovei să iasă cu scaunul afară, pe un ger de crăpau pietrele, și apoi să vină din nou la analize. Bătrâna a luat un scaun dintr-un salon și a stat afară mai bine de o jumătate de oră, până a

observat-o o asistentă care a întrebat-o :

- Bunicuță, dar de ce stai afară pe gerul ăsta?

- Păi așa mi-a spus domnul doctor, a reușit bătrâna să articuleze cu fălcile încleștate, vânătă la față și tremurând din toate încheieturile.

Asistentei i s-a făcut milă de ea, a adus-o într-o încăpăre cu tot cu scaun, a resuscitat-o și, când bătrâna și-a mai venit în fire, i-a explicat ce și cum.

Problema spinoasă nu-i a nopților, cum ne spunea cândva poetul Geo Dumitrescu, ci este a scaunului.

Din pădure, bragagiul nu putea să i-l aducă pentru că n-avea cum. Nu că n-ar fi găsit scaun, dar nici lemne din care să încropească unul la repezeală, din motivul invocat mai devreme. Ar fi putut să-i aducă unul prin „Fan curier”, dar până venea scaunul, mândrei îi cam trecea pofta să sadă. Scaune s-ar fi găsit în Parlamentul României, dar ele sunt ocupate de niște oameni fără ocupație, adică de niște parlamentari pe care noi nu știm de ce i-am votat, iar ei nu știu de ce au ajuns acolo.

Îndemnul „I-auzi, i-auzi, i-auzi, ia!”, se repetă nu pentru noi, ci tot pentru parlamentari, pentru că ei cu o ureche nu aud și cu cealaltă nu înțeleg.

Ascultați dumneavoastră, dragi cititori, melodia și nu mai ascultați grețosele manele și îmi veți da perfectă dreptate.

Critica mea literară se oprește aici, fiindcă văd că v-ați pierdut răbdarea, că pe celelalte le-ați pierdut mai demult, vi le-au luat și vi le-au vândut știți dumneavoastră cine.

Lucica NISTOR

DOAMNA LEU

„Voi știți ce greu e să fii rege!? Să porți grija pădurii seculare!?” Se tânguia cu coama-n labe se-nțelege Leul, și era plin de supărare. Căă...uite, soața lui, chiar DOAMNA LEU, E revoltată rău, nimic nu-l place. Adat și-un răget groaznic cu tupeu... Că nu mai are haine pe care să le-mbrace!!! Păi!?? Cum să se ducă ea la vreo ședință În junglă unde vin leoaice fine!!?

La Mall era cu vechea ei catrință Și ghearele... neascuțite bine! Vrea să își pună și ea gene false Și-un pearcing într-o nară... la urechi Sprâncenele-i sunt groase În fine ... să meargă și la sală Iar hainele-i sunt strâmte și puținel cam vechi. Daaa. a venit Ursoaica cu multa-i greutate Și a conchis: LEOAICA, da, are dreptate! De când mă rog n-ați fost la vreun regal?... Că uite a ajuns soția regelui în hal fără de hal!!!!... Priviți la vererită ce haine deocheate! Cu blugii rupți, brățări până la coate Mă rog, doamna Ghepard și doamna Puma Merg la salon să-și îngrijească coada Și se îmbracă de la Gucci! de la Prada! Și te mai miri de ce își face ocheade cu un tigrul!?!

Ieri s-a băgat în seamă cu un zimbbru!!! MARIA TA cu tot respectul meu Să fiți mai tandru și mai atent cu DOAMNA, LEU!

Morala:

O FI EL LEUL CEL MAI GROZAV ÎN TOATE CĂ DE! ARE PRESTANȚĂ DE ȘEF ȘI MAJESTATE! DAR DACĂ EȘTI MEREU CU - ADEVĂRAT- LEOAICĂ - ÎNTOTDEAUNA VEI AVEA DREPTATE!!!!

atitudine atitudine atitudine

"CU CIOARA VOPSITĂ" DE ZIUA EDUCAȚIEI

La mulți ani, PROFESORILOR!

Cioara vede cum se prezintă public Educația, - frumos colorată, ca un papagal veritabil - în realitate, culoarea neagră strălucește amar peste doamna însărcinată cu educarea puilor nației...

Din păcate, "România educată", a Întâiului educat al țării, ne-a adus o realitate de necontestat: școlile din țara noastră au tot mai multe "cadre didactice" și tot mai puțini "profesori".

ROMÂNIA EȘUATĂ se prezintă de ZIUA EDUCAȚIEI cu o mână de olimpici și cu o droaie de analfabeți. Nu mă contraziceți, pentru că imediat pot veni cu un elev din clasa a VIII-a, care nu știe să citească... De Ziua educației, au început și au continuat, până târziu în noapte, felicitările și onorurile aduse educației. Nicio vorbă despre dezastrul realității. Despre o Educație a Suplinitorilor, mulți trebuind a fi educați și ei... Nu de alta, dar la examenul de titularizare, an de an iau nota 1,75. Și-atunci, ce pretenții poți avea de la asemenea repetenți?!

• Nimeni nu vorbește despre exacerbarea drepturilor elevilor și ale părinților, pe care legea i-a suit călare pe învățătorul speriat și pus cu botul pe labe, umilit și batjocorit, la discreția unor frustrați.

• Nimeni nu vorbește despre numirile politice din zona educației. Toată lumea știe: directorul liceului x este pesedist. Directorul școlii y este penelist... Dar pe de altă parte, nu este voie să faci politică în școli... Ridicolul este evident...

• Vor continua deschiderile de an de învățământ, cu oamenii politici la microfoane, în curtea școlilor;

• Vor continua numirile (examelele cu final fericit) în funcțiile de director - în raport cu schimbarea culorii politice județene;

• Vor continua laudele privind performanțele unor vârfuri, ignorând fondul,

dezastrul pregătirii reale a unor absolvenți;

• Se va continua lauda cu rata de absolvire sau trecere a bacului...;

• Se va continua eliberarea diplomelor de tot felul, ignorând piața saturată de studii superioare și sărăcită de meseriași în toate domeniile;

• Se va continua aplicarea de programe și metode, instrucțiuni izvorâte din minți rămase de căruță, demne de regimuri apuse, inadecvate, perimate, străine de cerințele europene și departe de cerințele pieții;

• Se va continua introducerea, cu forța, prin programe rigide, a informațiilor de tot felul în programa școlară, fără a se ține cont de aptitudinile și dorințele elevilor...

Sunt multe de spus...Dar le spunem degeaba...

Până nu vom renunța la laudele permanente, (ne furăm singuri căciula!) de natură a ne crea impresia că educația merge bine, și nu vom recunoaște realitatea din educație, ca să pornim cu adevărat să schimbăm ceva, luând exemplele unor țări europene de succes, nu vom reuși să ne ridicăm din mocirlă...

Maximilian OPAIȚ - Bârlad**COPACUL**

(Parodie după poezia **ANUL NOU**, de Vasile Militaru)

A rodit din nou copacul,
Într-o zi, ce-avea să vină
După multă așteptare,
Cu speranță și lumină.
Da-n momentu-n care rodul
S-a desprins, purtat în lume,
Am dorit să schimbe viața,
Renunțan la vechi cutume.
Dar acolo unde-ajunse,

Alte fructe-a întâlnit,
Ce-au ademenit mulțimea
C-un parfum deosebit!
Cum din când în când copacul
Schimbă gustul fructelor,
Amăgit de o speranță,
Simt măcar ... parfumul lor!
Bucurați-vă voi oameni,
Îmbrăcați cum se cuvine
Și veniți la sărbătoare,
Că avem și-așa puține!
Dacă-și împlinesc menirea,
Între cele ce-or să vină,
Nici un vis n-avea să fie
Spulberat de neodihnă!

FRIPTURĂ DE VITĂ
CU GARNITURĂ

ÎNGRIJORARE

Neliniștitoare și controversate
Ne parvin prin presă fel și fel de date
Senzationale, ce vizează Terra,
Ba chiar și-nvelișul (recte atmosfera).
Unii spun că treaba este complicată
Întrucât Pământul mereu se dilată
Tocmai ca aluatul, când la frământat
Drojdie de bere i s-a adăugat.
(Astfel se explică vechile-accidente,
Când s-a rupt uscatul în mici
continente).

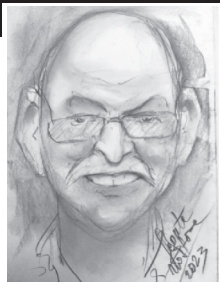
Alții că nucleul Terrei se compune
Dintr-o stea pitică în expansiune,
Care se încinge și o să tot crească
Până când odată are să plesnească
În micro-fragmente de meteorit
Și ne-azvârle-n cosmos de unde-am
venit.

Numai ponderații, în expectativă,
Socotesc uscatul plutind în derivă...
Umblă alandala încolo și-ncoace,
Dar precis vreo festă n-are să ne
joace.

Peste toate astea (Mare ghinion!)
Ne pune probleme stratul de ozon,
Acea salutară pânză protectoare

Mircea MANOLESCU

Ce-o țesu natura între noi și soare.
Găurit, subțire, stratul efemer
Seamănă cu-n șvaițer aruncat pe cer
prin a cărui găuri, ca din arbaletе,
Va ploua cu raze ultraviolete
Care, știm cu toții, că sunt agresive,
Ba se poate spune chiar profund
nocive!
Tocmai de aceea mă gândesc acuma
Că dacă vreodată se îngroașă gluma
Și n-o să cârpească nimeni
atmosfera,
Eu îmi iau iubita și vă las cu Terra!

**Valentin
DAVID**

Zodiac sentimental

Sunt misogin înveterat,
Femeia nu o înțeleg,
Deși mereu am încercat...
Iubind un horoscop întreg!

Rămas-am fără de buget,
Cu un Berbec, după o lună
Ce-a încercat, în mod discret,
C-un țap, chiar coarne să îmi pună.

Am fost c-un Taur ca un rug,
Brunetă, cu amor fierbinte,
Dar trebuia urgent să fug...
Când roșu-i apărea-nainte!

O Geamnă mă adora
Și o iubeam și eu, plener,
Dar am văzut că poseda
Un caracter duplicitar.

Un Rac m-a agățat în clești,
Vedeam sub bluză sânii goi,
Dar m-amețea doar cu povești...
Și da la fapte înapoi.

Leoaica blondă mă vâna,
Am stat cu ea vreo câțiva ani,
Dar am lăsat-o, că era
Interesată doar de bani.

Cu o Fecioară m-am iubit,
Pe fugă, mai puțin de-o oră,
Dar o avere am plătit...
Șantaj curat, era minoră...

Balanța m-a echilibrat,
Dar de iubire-i era foame,
Avea un apetit turbat...
Și foarte multe kilograme!

Un Scorpion m-a otrăvit,
Când mi-a ieșit subit în cale,
Avea în coad-un ac cumplit
Și-apucături suicidale.

Săgetătoarea mea în parc,
Vibra pe-acorduri de romanță,
Se încorda precum un arc...
Voind amor de la distanță.

Cu Capricornul m-am cuplat
Și-a fost amor mistuitor,
Dar în curând m-a transformat,
Doar într-un țap ispășitor...

Cu Vărsătoarea-a fost un chin,

Legat ca luntrea la edec;
Făceam amor într-un bazin,
Dar cât pe ce să mă înec!
Femeia Pește m-a salvat,
Din apă, leșinat m-a scos,
Însă curând a arătat
Un caracter alunecos!

Iubind un horoscop întreg.
Mereu, mereu am încercat
Femeia să o înțeleg...
Sunt misogin înveterat!

Femeia fatală

Dezamăgit de muza-mi
feminină,
Cu coarne mai stufoase ca
un ren,
Am vrut să mor și m-am
culcat pe sină...
Dar nu trecea pe-acolo nici un tren.

În hăul fără fund m-am aruncat,
Să scap de remușcările infame,
Rămas-am în bretele agățat
Și m-au salvat, aproape mort de
foame.

M-am atârnat de un stejar masiv,
C-un ștreang, de-o cracă groasă,
rezistentă,
Dar cum eram obez și depresiv,
S-a rupt și-acum mă coase-o
asistentă.

M-am aruncat de pe faleză-n lac,
C-un ultim strigăt, recte, o sudalmă,
Dar s-a băgat un inger sau un
drac...
Era adâncă apa, de o palmă.

Refugiat în mări de-alcool,
Trecând prin stări, de comă și
de criță,

Surprinzător, că nu mă simt
nasol...
Ba chiar m-a înfiat o crâșmăriță.

Îmi dă țigări, cu vin îmi face plinul,
Dar confiscându-mi ghiulul meu de
lord,
Tot numerarul, și-a cerut și pinul...
Și am făcut, instant, atac de cord!

Fluturi în stomac

Te sărutam sub bolțile de vie,
Erai precum o iapă năvălășă,
Când o furnică, cu obrăznicie,
M-a și mușcat vorace, sub cămașă.

Aveai pe buze picături de miere,
Curgeau în mici cascade cristaline,
Când fără veste, am simțit durere...
Căci ai atras mulțime de albine.

Ți-ai scos apoi și voalul de mătase
Și tandru, când voiam să te ating,
Am fost legat, subit, cu funii
groase,
Țesute din mătase de painig.

Îmi clocotea tot sângele în vine,
Te imploram cu groază în priviri,
Când au venit în roiuri asasine,
Țântării cu proteze de vampiri.

Te-aș săruta, când luna se ridică,
În roiuri dau insectele atac,
Hai iute să fugim, îmi este frică...
Căci simt un roi de fluturi în
stomac!

Liliana POPA

Abstractizări

Cu mințile întunecate de eresuri
Și viscoliiți din cele patru zări
De legi deșarte, fără de
înțelesuri
Nimic concret, primim
abstractizări.
manieratul buburuz
nici pastişat, nici mătăuz
eufemist, precum îl știu
stilat, cu mărtisoru-i auriu
modernistul Julian
aduce primăvara în dar
în stilul său vezuvian

Bezele

Pe străzile cu multe curbe
Un arlechin tot face tumbe.
Și scutură din flori dulceața
Și-o toarnă-n forme dimineața
În Piața Mare vinde iar bezele
Dar dansul e acum cu iele...

Prințul broscui

Un broscui dintre aceia
Ce se credea seara prinț
A cochetat cu ideea
Metamorfozei print.
Lustruit și parfumat,
Verde crud metallizat,
A intrat în club mascat
Și a fost... chiar admirat.
Dar când ceasul a bătut
Poleiala-i a căzut.
Broasca îl pupa iar fizic
Bănuindu-l metafizic.
Oac, oac, oac
Și oac, oac, oac
Locul tău e doar pe lac.

Mulumim doamnei
ambasador al publicației
noastre - Angela SILION!

„CU CIOARA VOPSITĂ” PRINTRE VEDETE ȘI PERSONALITĂȚI

Cioara Vopsită și
dansul popular

FUEGO la pas cu CIOARA
VOPSITĂ

Poetul Vali Ortan, colecționar de
premiu la poezie, aduce în dar cartea
pentru un exemplar din Cioară.

Parteneriat AMPRENTA
DE ONEȘTI, redactor
șef Ion Moraru și
revista CU CIOARA
VOPSITĂ

Patron la "LA MAISON
FLORUS" - Invitație
pentru Cioara Vopsită

Cioara Vopsită la "judecată" chiar în
mâinile scriitoarei EVELYNE CROITORU.

"Scrisoarea III"

fragment adaptat DIN SERTAR
de Mihai Manolescu

Orice gând ai, împărate
Și oricum vei fi sosit,
Cât sunt încă în șosete
Eu îți zic: Bine-ai venit!
Despre partea calității
Însă, Doamne, să ne ierți.
De ții pavăză dreptății,
N-ai motive să ne cerți.
DIN SERTAR de-ți pui șosete
Vei simți la fel ca noi,
Că sunt absolut perfecte,
Și în plus mai sunt și moi.
Ia mai bine de descaltă
Mai degrabă-a tale oști,
DIN SERTAR ți le încălță,
Lepădând ciorapii proști.

Confort
Stil
Sănătate

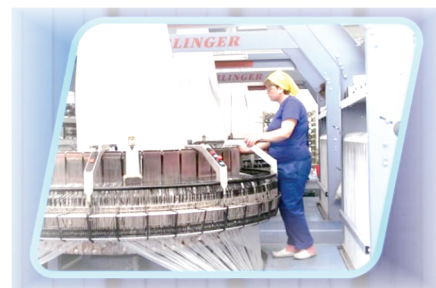
www.dinsertar.ro

[publicitate]

Cioara Vopsită și-a făcut prieteni
peste hotare. Încântați de
cunoștință au fost soprana Da
Hyun Kong și tenorul Yan Seaju
din Coreia de Sud. Punct de
întâlnire Festivalul Classic for
Teens Focșani.

[publicitate]

Suntem producători de ambalaje de țesătură de polipropilenă
în toată gama constructivă, în special saci mari cu capacități de
transport de la 500 la 2000 kg, destinați transportului produselor
purverulente și granulate, alimentare și nealimentare.

Siguranța noastră salvează banii dumneavoastră!

Putem fi găsiți în Focșani, Comisia Centrală 82
telefon 0237 226 680

www.conterra.ro

Vrei să susții apariția acestei reviste? Donează orice sumă în conturile
RO69 BACX 0000 0024 3052 4001 (RON) sau RO42 BACX 0000 0024 3052 4002 (EURO)